

Uroš Kalčič

Poskusni kunci sveta

andromaque: La guerre de Troie n'aura pas lieu,
Cassandre!
cassandre: Je te tiens un pari, Andromaque.

po drugi svetovni vojni so šli ata na Bokalce
da se mu bo godilo
so rekli
vsak dan ima svoje sanitarije
vse je gladko
belo
desinficirano
in sploh nova epoha
LOTOSOVI CVETOVI JUTRANJI VALOVI
to je pa
to je pa
tisto
ta pravo
kot poezija
tisto ko pogledaš v oblake skozi
glaž istrske
Tam, kjer gréde zeljnate hrani
vzhod s škrlatno vodo neba,
drobnceni javorček mam!
vime zeleno sesa

niso bili en teden ata od doma
jih je jetika
umrli so umiti
beli
beli
umiti
res bili so prav čedni na pogled
furmani so se drli kot na semnju
rdeče kačje čeljusti
tudi jaz sem se drl
solze so mi drle
kuronsko sem se drl
(kot da bi me odrli)
tako se derejo prasci ko jih odirajo
Gobec Drži Mulo Prekleti!
LOTOSOVI CVETOVI VALOVI VALOVI
toda ukazali so mi da premagam novo epoho
začel sem kar preprosto
gledal sem skozi
glaž istrske
v vseh štirih letnih časih
eliot: Gospod, nisem vreden
Gospod, nisem vreden
a reci vsaj besedo.

štel sem poletja in jeseni
in jeseni sem ljubil
in pomladi sem sovražil
poleti kopal
pozimi razno
pri stricu na Planini jahal
v Ljubljani plakal
v Ljubljani nisem plakal
v Ljubljani sem veseljačil
malomeščane razgalil
malomeščanke slačil

»Ne oporekajte mu, ON je unhappy!«

v
kratkem
dobite
nadaljnja
navodila
nadaljnja
navodila
BODITE
NO
VENDAR
BOLJ
AKTIVNI

po nadaljnjih navodilih sem bil bolj priden
svinjsko sem se razžulil
pogledal sem iz ribnika
sonce
prerezan vrat

čudni vrtilčki
strašne hiše
gole hiše iz Verduna
enivrez vous!
intermezzo
giraudoux
donovan

»Ne vem, ali res nisem za ta svet,
ali pa
ali pa
ali pa je nekaj narobe s tole epoho?«

štel sem poletja in jeseni
in jeseni sem ljubil
(ata so se obrnili v grobu)
in pomladi sem sovražil
prisostvoval sem združnim trgatvam
v SRS
štajerska
bizeljsko
kaj češ franci c'est la vie

oče nebeški glej
še en kozarček dej
this is the way the world ends
this is the way the world ends
opil sem se
in me je vrglo
hin!

cassandre: Le poète troyen est mort ...
La parole est au poète grec.

Miha Avanzo

O kamnih

problem je v bistvu enostaven
zgodba je kratka in preprosta
nauka ni

kamen zraven kamna
iz njiju veje prvobitnost samih reči
od prvega kamna dalje od stvarjenja sveta
popolnoma poljubno
lahko ljubiš en kamen ali oba ali samo drugega
lahko ju gledaš od daleč in si
misliš: na takšnem kamnu že ne bi sedel
ali si praviš: kamen še za v roko ni dober
oba kamna pa samo nepremično ždita ne da bi
rekla besedico ali se zasmejala s svojim kamnitim smehom

zgodilo bi se
pa bi rekel prvi kamen drugemu
oprostite prosim kako je kaj z vašim spolnim življenjem

ne da bi ta trenil z očmi
to pa zato ker ga je sram priznati
da ne ve še ničesar o tem
včasih
pomežikneta tujcu ko pride mimo
čudi se in si reče: niti kamni nas več
ne pustijo na miru
ali če je dež
zapreta se v svojo hiško zapahneti oknice
a šaha ne znata igrati zato jima je dolgčas
to pa je tudi edini razlog da sovražita vodo
kaj pa če je sneg boste vprašali
onadva pa samo odkimata
in se naprej držita za roke
in tudi sicer sta zabavna in nikomur
ne izdaja svoje skrivnosti (ki je ni)
samo obstajata mirno prenašata vse (kako dolgo še?)
kamen ob kamnu reče ob reči odnos je preprost
in naš spravlja prav s tem v začudenje
nas ki smo ljudje

Guba

preklete ker je toliko stvari že od prej

postelja z janitovega happa
pa zora od leta tisočdevetstodvain
petdesetega
zapiski in zastor
ki se guba navzdol

posteljo bomo podrli
zoro tudi nekoliko pozneje
zapiske bomo izbrisali
zastor pa zažgali

samo guba bo ostala popolnoma na istem

Mavgli

Trdo stopajoč visok
raven v bokih neprespan
a znan vsem pesnikom s cest
izpod blatnih mostov

verjamemo vanj
a ne vemo kdo je
ali jež nekam slabše kvalitete
ali je vir zdravja
tudi če nam pride nasproti (črnolas
kakor je vzbuja povsod pozornost)
se ne odkrijemo
ne ponudimo roke v pozdrav
delamo se kakor da ga ne vidimo
a roke se nam tresejo koža postaja vlažna
vročine oči plapolajoče nosnice

ko zvečer napišemo pesem
(ne gre in ne gre nam iz glave)
ji damo popolnoma nagnosko naslov
smrt fašizmu svoboda mavgliju

Marjan Murovec

Kritična točka

na namiza je cvetje
prepih ob vazl
ponovno krat
pod tretjim korenem
kvadrat
korena iz dva
in pod nadvazo korenje
dialektično točno

oko fotografira
o tem razmišljam

Zadaj

vse preide
preko neobstojnega
v nič
neke nove možnosti

samo to ali v kaj drugega
ali v prekislo solato

tu so mnenja deljena

Antištanc

v meni ni besed
v besedah ni mene
pesem je iz mene
in jaz iz pesmi

nisem pesem
in pesem ni zemlja

Franček Rudolf

plantaža pagat ultimo

ena
dve
tri
štiri
pet
tri in tri
dva in dva
sedem osem
devet
deset
enašt
dvanajst
tudi vi bi lahko napisali tako pesem
pa ste duševno leni
in se ne potrudite
šleka pec!
trinašt
štirinašt
in več
in več

hop hop

dekle za šankom
je natakala pelinkovec
prsne bradavice skozi bluzo
glasne in preproste kot tranzistor
dekle pokliče
tovariša miličnika ki pije kavo
hej ti kiflc
tu je tvoj sendvič
in tvoje kumarice

in tovariš miličnik se nasmehne.

no 4485

gledam te prsi iz sladkorja
gledam te stara dobra kačja forma
gledam te v očeh se ti svetlika
odsev možganskega centra za umetnostno zgodovino
gledam te tako nenavadno si podobna ženski
kaj si res vse tisto ženska vse tisto
gledam te počutim se odprto kakor hribi in doline
zaklal bi te
saj bi s tem bilo kar preveč sitnosti
pa vseeno
saj te bo bolelo
saj bi nič več ne mogla skupaj v kino
oh tako me draži če si kaj želim
saj bi se sploh nič ne spremenilo
saj bi se sploh nič ne spremenilo
a vseeno bi te rad zaklal